



Hun relatie is compleet nep... toch?

SNAP DE



HINT,



DANI
BROWN

Roman



TALIA HIBBERT

Zussen Brown deel 2

Talia Hibbert

Snap de hint, Dani Brown

De Brown zussen-serie – deel 2

Vertaling Els Brevink

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Noot van de auteur

Wees je er alsjeblieft van bewust dat in dit verhaal gevoelige onderwerpen aan bod komen, zoals omgaan met de dood van familieleden en leven met een gegeneraliseerde angststoornis. Ik hoop dat ik deze onderwerpen heb behandeld met de zorg die ze verdienen.

Proloog

De volle maan stond hoog aan de hemel, de nacht was rijp voor heksachtige zaken, en Danika Brown had honing op haar tiet. Op de linker, om precies te zijn.

‘Godsamme,’ mompelde ze en ze veegde het eraf.

‘Aan het dagdromen tijdens de eredienst? Foei, foei.’ Dani’s beste vriendin, Sorcha, zat tegenover haar aan het piepkleine tafeltje dat als hun altaar diende, een en al heldere bruine ogen, dik, donker haar, en een scheve glimlach.

‘Ik was niet aan het dagdromen,’ zei Dani, ook al was dat absoluut wel zo. ‘Mijn borstkas bemoeit zich gewoon overal mee.’

‘Daar gaan we verdomme weer.’ Sorcha rolde met haar ogen en deed Dani’s spitse accent griezellig goed na. ‘O, arme ik met mijn fantastische boezem, ook al ben ik te egoïstisch om er iets van te delen...’

‘Ik denk niet dat het delen van borstweefsel mogelijk is, Sorch.’

Sorcha keek nijdig. ‘Nou, als het wel kon, zou je me dan wat geven?’

‘Nee. Zoals je al zei, is mijn boezem fantastisch. Nu stil zijn en focussen.’

‘Zelfzuchtig, demonisch mens. IJdel, narcis-hoofdig...’ Je kon altijd op Sorcha rekenen als het op creatieve beledigingen aankwam.

Haar opgewekte gemompel verdween naar de achtergrond toen Dani haar pot met honing opzijzette en de schaal die ze had gevuld midden op tafel plaatste. Achter die schaal stond, rug aan rug met Sorcha’s zwarte madonna, een klein gouden beeldje van de godin Oshun.

Zoals elke godheid van liefde, schoonheid en overvloed met een beetje zelfrespect, was Oshun van boven tot onder behangen met sieraden en niet veel meer – tenzij men de bijen en het enorme haar meetelde. Dani had weinig haar, nul bijen en niet de gewoonte om publiekelijk naakt te zijn. Daarnaast besteedde ze ook geen aandacht aan romantische liefde, omdat empirisch bewijs had aange-toond dat liefde energie vrat en haar afleidde van haar professionele doelen. Maar het feit dat Dani en de orisha het niet eens waren over dat specifieke onderwerp was niet van groot belang.

Het gouden beeldje was een erfstuk van Dani's geliefde overleden oma – de vrouw die haar ooit had gezegd: 'Er zit kracht in de kennis die van generatie op generatie wordt doorgegeven, of dat nu via die boeken van jou gaat of via de mond van een oudere.'

Daar was Danika het mee eens. Daarnaast was het leuk om in haar oma's heksachtige voetstappen te treden en ging het als van-zelf. Dat kwam vast door de uitgebreide nachtelijke rituelen en de voorgeschiedenis van koppige feministische opstandigheid.

'Kom op dan,' spoorde Sorcha, die blijkbaar klaar was met het opnoemen van Dani's gebreken, haar aan. En dus pakte Danika, aan de tafel die werd gedeeld door twee verschillende afgodsbeelden, in een kamer waar kaarslicht en de gloed van de volle maan loom in elkaar overgingen, de hand van haar vriendin vast en sloot ze de cirkel.

'Jij eerst,' fluisterde Sorcha.

'O, lieverd, weet je het zeker?'

'Niet zo schijnheilig. Ik weet dat je staat te trappelen om het een of ander af te smeken.'

Nou, ja. In de maand sinds Dani's recentste situ-latie was afgelopen, waren er spinnenwebben over haar vagina gegroeid (de vagina was, helaas, geneigd tot theateraal gedoe) en deze aanroeping zou hopelijk een einde maken aan die vreselijke stand van zaken.

Ze haalde diep adem en begon. 'Hallo, Oshun. Ik hoop dat de

tweeling het goed maakt. Deze maand heb ik een intentie die je vast zult steunen: ik heb een nieuwe fuckbuddy nodig.'

Sorcha's ogen puilden uit. 'Wacht even. Is dit een goed idee?'

'Stil,' zei Dani streng. 'Ik ben bezig.'

Sorcha, als een echte Sorcha, ging onverstoord verder. 'Ik dacht dat je nog van slag was om Jo.'

Dani schonk haar een vernietigende blik. 'Ik ben nooit van slag geweest om Jo. Van slag zijn is het soort zinloze, tijdrovende emotie dat ik erg nadrukkelijk uit de weg ga.'

'Écht.' Het woord droop van de scepsis zoals de was van de kaarsen om hen heen druppelde. 'Want ik had kunnen zweren dat je, toen ze je dumpte...'

'Ze dumpte me niet. We waren niet samen en dat feit wilde zij veranderen en ik niet.'

'Toen ze je dumpte,' ging Sorcha verder, want Sorcha was een trut, 'kocht je een pak cakemix waar je een ei bij gooide en toen at je alles rauw op uit een grote oude beslagkom...'

'Ik ben een zoetekauw,' zei Dani koeltjes. Dat was absoluut waar.

Sorcha zuchtte. 'Je beseft toch wel dat het niet goed is voor een heks om zo ver van haar eigen gevoelens af te staan?'

'Onzin. Ik ben volledig in het reine met mijn gevoelens, en bedankt.'

'Behalve de keren dat je iemand met wie je naar bed bent geweest verliefd op je wordt en je niet weet hoe je daarmee moet omgaan en je dus maar op een bakproductenbinge gaat.'

'Dat ging níet om Josephine,' herhaalde Dani. 'Ik had vast PMS of zo.' Want Danika Brown deed niet aan mokken – of tenminste, ze mokte niet over interpersoonlijke relaties. Niet meer sinds de dag waarop ze haar eerste liefde vrolijk met een ander had zien vrijen, en ze ging het ook nooit meer doen. Jo wilde romantiek en Dani kon zich niets bedenken dat mÍnder bij haar vaardigheden paste, dus hadden ze hun vriendschap met extraatjes beëindigd en

waren ze hun eigen weg gegaan, en alles was prima.

Behalve het feit dat ze niet meer met elkaar praatten.

Behalve dat.

‘Probeer niet om me van de wijs te brengen,’ zei Dani resoluut – want er kwam duidelijk alleen een einde aan dit godsgruwelijke gesprek als ze kordaat was. ‘Ik weet wat ik doe en ik weet wat ik wil. Ik ben een volwassen vrouw van fatsoenlijk intellect, goed bezig om binnen een jaar of vijftien een vaste aanstelling als professor te krijgen, met een diep verlangen naar veelvuldige orale seks en absoluut niets anders. Dus houd je mond en laat me ernaar vragen.’

‘O, whatever,’ mompelde Sorcha afkeurend. ‘Prima, dan. Vraag het maar.’ En er gebeurde een wonder: ze rolde met haar ogen, slaakte een zucht, maar deed haar mond uiteindelijk dicht.

Nou. Men moest altijd snel haar voordeel doen met goddelijke gebeurtenissen.

Dani deed haar ogen dicht en begon opnieuw. ‘Oshun, ik heb een regelmatige bron van orgasmes nodig.’ Ze dacht aan Jo en voegde toe: ‘Iemand die niet meer van me zal verwachten dan ik kan geven. Het liefst een redelijk type met een goede kont en eigen doelen. Ik heb zelf niet veel geluk gehad, dus als je iemand weet die aan de criteria voldoet... stuur diegene dan alsjeblieft mijn kant op. Geef me een hint.’ Toen Dani klaar was, speelde er een warm, zeldzaam vredig gevoel over haar heen als het water van een rivier in het zonlicht, alsof de godin het had gehoord en beloofde haar best te doen. Ze glimlachte aarzelend en genoot van de gloed van de stilte.

Een stilte die werd verpest door Sorcha. ‘Jezus, je bent zo’n Boogschutter.’

‘Moord. Ik ga een moord plegen.’ Dani deed haar ogen open, ging op haar knieën zitten en nam de tafel kalm in zich op. Moest ze haar beste vriendin een klap verkopen met een religieus idool – mogelijk oneerbiedig – of een zware kaars? De kaars brandde, dus het moest het beeldje zijn. Maar toen ze ernaar reikte, viel er

iets uit een van de vele verstopte zakken in haar jurk wat midden op het altaar landde.

Het landde zelfs aan Oshuns voeten, perfect in balans op het schaalte met honing.

Dani nam aan dat het een of ander teken was. Waarschijnlijk een teken dat zei: 'Vermoord Sorcha alsjeblieft niet. Je krijgt er uiteindelijk spijt van en ik betwijfel of je de gevangenis leuk zou vinden.'

Sorcha tuurde in het kaarslicht, duidelijk onbekommerd dat ze ternauwernood aan de dood was ontsnapt. 'Wacht, is dat een mueslireep? Ik ben uitgehongerd.'

'Het is een proteïnereep,' corrigeerde Dani haar. Ze pakte de reep op en gaf hem aan Sorcha.

'Sinds wanneer eet jij proteïnerepen?' Kruiden vlogen rond toen Sorcha stukjes met haar vingers afbrak als de ongemantelde barbaar die ze was.

'Niet. Ik heb hem van iemand gekregen. God, Sorcha, je maakt er een puinhoop van en we zijn nog niet eens klaar met onze aanroepingen. Wilde jij niet iets doen voor die schrijfwedstrijd waar je aan hebt meegedaan?'

'Lijkt me sterk dat het zou helpen,' zei Sorcha grinnikend. 'We zijn belabberde heksen.'

Dani snoof. 'Spreek voor jezelf. Ik ben gericht op het nu en afgestemd op de magie van mijn werkelijkheid.'

'Sinds wanneer?'

'Sinds ik een verzoek heb gedaan en wacht op een teken!'

Sorcha gooide het lege papiertje van de reep op tafel. 'Ons kennende, mis je het waarschijnlijk.'

Hoofdstuk 1

Vijf maanden later

De studentenkoffiebar was als slechte popmuziek: pijnlijk repetitief en onnatuurlijk opgewekt. Melk werd gestoomd, namen werden zangerig afgeroepen en de barista's straalden, alsof er reden was voor zulk abominabel geestdriftig gedrag. (Dat was er zeer stellig niet.) Dani was te laat voor haar werk en het malen van de koffiebonen fungeerde als de achtergrondmuziek in haar fantasie over het vermoorden van iedereen om zich heen.

Nu ze erover nadacht, was ze vrij vaak van plan om aan het moorden te slaan, de laatste tijd. Misschien moest ze daar eens met iemand over praten, of misschien was het gewoon een natuurlijk gevolg van op aarde leven.

'Jezus,' mompelde Sorcha, terwijl ze een halve kilo suiker in haar latte roerde. 'Zijn mensen altijd zo luid?'

'Het is maart. Het einde van het semester is in zicht. Ze zijn...'
Dani liet haar blik over de veel te opgewekte studenten in de bar gaan. 'Hoopvol.'

'Daar zou iemand ze van moeten genezen. Het is respectloos op een maandagochtend.'

Voor Dani daar hartgrondig mee kon instemmen, kwakte een barista twee meeneembekers op de toonbank. 'Groene thee en zwarte koffie voor Danika?'

'Bedankt.' Dani griste de bekers mee en begon aan haar ont-snapping.

‘Zwarte koffie,’ mompelde Sorcha, terwijl ze zich een weg door de mensenmassa baanden. ‘Die zal voor je bloedmooie vriend de bewaker zijn, of niet?’

‘Hij heeft een naam.’

‘Die ik maar wat graag wil uitschreeuwen.’

Dani verslikte zich bijna in haar eigen lach. ‘Sorcha, je bent gáy.’

‘Bedankt dat je het hebt opgemerkt. Dan, dit is gewoon koffiebar-geouwehoer. Gewoon typisch meidengeklets! Daarover gesproken, dit is het gedeelte waar jij toegeeft wat je allemaal voor smerige dingen wilt doen met je zogenaamde vriend Zafir.’

Dani keek stuurs bij die naam – vooral omdat ze als ze dat niet deed misschien zou glimlachen, wat Sorcha opzettelijk verkeerd zou interpreteren. ‘Ik zou nooit smerige dingen doen met Zafir. Hij is een aardige jongen.’

‘Áárdig?’ snerpde Sorcha. Het woord kwam er vol ongeloof uit. ‘Zaf? Zafir Ansari? Die grote, norske klootzak die de helft van je gebouw de stuipen op het lijf jaagt?’

Dani nam een slokje van haar groene thee. ‘Hij is erg lief als je hem eenmaal leert kennen.’

‘Líéf?’ Sorcha begon een toonhoogte te benaderen die glas kon breken.

Misschien had ze gelijk; ‘lief’ was misschien te sterk gesteld. Maar Zaf was vriendelijk en Dani had altijd een zwak voor vriendelijke mannen gehad; ze waren absurd zeldzaam. Helaas weerhield Zaf zich ook van staren naar Dani’s borst met het soort herculische focus dat suggereerde dat hij of niet geïnteresseerd was, of een teveel aan ridderlijkheid had – en Dani kon ridderlijkheid niet uitstaan in mannen. Het zette ze regelmatig aan tot onbezonnen dingen, zoals haar te eten vragen vóór de seks of blijven hangen en praten ná de seks.

‘Zaf is, hoe mooi hij ook is, geen optie. Ik wacht op een teken,’ herinnerde ze Sorcha. ‘Ik zal gewoon aan zijn perfecte baard denken

bij het masturberen tot mijn perfecte fuckbuddy verschijnt.’

Sorcha overwoog dat even en haalde toen haar schouders op. ‘Lijkt me redelijk. Over lekkere ongeschikte mensen gesproken, wil je straks met me lunchen bij die pizzeria waar die knappe, hetero serveerster werkt?’

‘Kan niet. Moet werken.’

‘Je bent verdomme altijd...’

Voor Sorcha die ongetwijfeld kloppende zin kon afmaken, verscheen er een man op hun pad als een mol uit de grond. Dani knipperde met haar ogen en kwam abrupt tot stilstand. ‘O. Pardon.’

De man leek het niet te horen. Hij was lang, blond en bezat een nonchalante, knappe glimlach die zei dat hij nog nooit een grens had gezien waar hij niet overheen kon bulldozeren. Goed voorbeeld: ‘Goedemorgen,’ zei hij poeslief, terwijl zijn ogen op Dani’s borst landden als tietzoekende raketten. ‘Ik wil je niet storen...’

‘Maar hier staan we dan toch,’ zei Sorcha met een zucht.

Lang, Blond en Achterlijk negeerde haar dapper. ‘Maar als ik een vrouw zie die rode lippenstift draagt voor negen uur ’s ochtends’ – hij knipoogde – ‘nou, dan moet ik haar simpelweg belonen.’

Dani staaarde. ‘Me belonen? Waarmee? Want ik accepteer alleen boeken of eten.’

Het zweempje irritatie op zijn gezicht suggereerde dat Danika in zijn briljante script niet daadwerkelijk hoorde te spreken. ‘Er is eten.’ Hij glimlachte. ‘Of er zal eten zijn, als ik je mee uit eten mag nemen.’

Dani schudde haar hoofd verdrietig en richtte zich tot Sorcha. ‘Denk je dat dit ooit werkt? Het moet wel, hè, als ze het blijven doen?’

Sorcha wist een hele lading walging in een enkele zucht te steken, een vermogen waar Dani altijd al jaloers op was. ‘Misschien. Of misschien zijn ze gewoon niet slim genoeg om het verband te zien tussen vrouwen storen en nooit, maar dan ook nooit, vrijwillig door vrouwen aangeraakt worden.’

De frons die op zijn gezicht verscheen, verwrong het perfecte voorhoofd van de man. ‘Wacht even,’ snauwde hij. ‘Hebben jullie het over mij?’

‘Dat is overduidelijk,’ zei Dani vriendelijk tegen hem.

Het blondje sputterde een paar momenten van verontwaardiging, maar toen zette hij een indrukwekkende ‘Stomme dikke slet’ in en stormde hij weg.

‘O jee,’ zei Dani met een zucht. ‘Hij vindt me een dikke slet. Ik denk dat ik dit hartzeer niet overleef.’

Sorcha rolde met haar ogen.

De stem in Zafir Ansari’s oor mompelde: ‘Waar denk je aan?’

‘Aan hoe graag ik je wil.’

‘Neem me da...’

Zaf pauzeerde het audioboek en het geluid uit zijn ene oordopje stopte. Soms was het mogelijk om te lezen terwijl hij aan het werk was. Deze scène was niet een van die keren.

Hij trok zijn oordopjes los, wikkelde het snoer om zijn telefoon en schoof alles toen in zijn zak. Ondertussen bleef hij de deur van het Echo-gebouw scherp in de gaten houden. Hij fronste toen een graatmagere jongen die een pyjama onder zijn hoodie leek te dragen langs hem heen probeerde te glippen zonder zijn ID-kaart te laten zien zoals alle anderen.

‘Hé. Jij daar.’ Zoals de meeste dingen die Zaf zei, kwamen de woorden eruit als een geërgerd gerommel. ‘Kom eens hier.’

De knul stopte met lopen en hield zijn handen omhoog, waarin hij een telefoon vasthield en... een bagel. ‘Ik kan niet bij mijn ID,’ zei hij verontschuldigend en maakte aanstalten om verder te lopen, alsof dat zomaar zou mogen.

‘Kom. Eens. Hier,’ herhaalde Zaf. Toen stond hij op, wat er meest-

al wel voor zorgde dat mensen naar hem luisterden, aangezien hij een voormalig rugbyspeler was.

De ogen van de jongen werden groot. Hij slikte en kwam naar hem toe als een puppy die een standje had gekregen.

‘Goed,’ zei Zaf geduldig. ‘Leg je zooli op de tafel.’

Zowel telefoon als bagel werden nors op de balie gegooid.

‘Nou, kijk eens aan. Handen vrij.’ Met één oog nog steeds op de deur, waar de ochtenddrukte tot een langzaam stroompje was afgenomen, commandeerde Zaf: ‘ID.’

Zuchtend en steunend tastte de knul in duizend zakken voor hij de studentenkaart tevoorschijn haalde die betekende dat hij hier waarschijnlijk niet was om een lijk te jatten of explosieve gassen te stelen. ‘Ik kom te laat,’ mompelde hij terwijl hij de kaart uitstak.

‘Niet mijn probleem.’ Zaf pakte de kaart en hield hem tegen de automatische scanner op zijn bureau. ‘Weet je wat ik kán doen? Ik kan jullie allemaal in de rij zetten terwijl ik jullie allemaal een voor een controleer in het systeem. Maar ik ben een aardige vent.’ Niet helemaal waar, maar hij was ook geen complete eikel. ‘Dus gebruik ik gewoon mijn oogbollen. Makkelijk voor jou, makkelijk voor mij. Tenzij je je kaart níét voor mijn oogbollen houdt. Dan is het niet zo makkelijk, aangezien ik geen röntgenzicht heb. Ik zal je iets laten zien.’ Zaf hield het blauwe koord met universiteitslogo waar de goedgekeurde kaart aan hing omhoog. ‘Weet je waar dit hoort? Om je nek. Dan hoef je niet te kiezen tussen je bagel vasthouden en mij irriteren. Klinkt dat goed?’

‘Ik kan hem niet om mijn nek hangen,’ sputterde de knul. ‘Dan lijk ik een oen.’

‘Je draagt een *Adventure Time*-pyjama naar je labpracticum, maat. Je lijkt al een oen en over vijf minuten zal je professor dat ook zeggen.’

‘Ik... Wat?’ Hij keek naar beneden. ‘O, godsamme, zeg.’

‘Kom hier.’ Zaf trok het koord over het warrige haar van de jongen. ‘Wegwezen nu.’

Met een paar nijldige blikken en binnensmondse opmerkingen, was hij weg.

Toen klonk er traag, sarcastisch geklap rechts van Zaf en meer had hij niet nodig om te beseffen dat zijn nichtje in het gebouw was. Hij draaide zich naar haar toe en zijn standaard slechte humeur verdween als sneeuw voor de zon. 'Pluisje! Wat doe jij hier?'

Ze sperde haar door kohl omlijnde ogen wijd open als waarschuwing en gaf een rukje met haar hoofd naar de groep meiden achter haar.

Zaf schraapte zijn keel en onderdrukte het trekken van zijn mondhoeken. 'Sorry. Fatima, bedoel ik.' Hij zwaaide half naar de meiden. 'Hallo, Fatima's vriendinnen.'

'Doe nou eens normaal,' fluisterde ze. 'Je bent zo gênant.'

'Ik ging voor uitermate pijnlijk. Ik moet beter mijn best doen.'

Ze gromde als een kleine leeuw naar hem en draaide zich om om de meiden weg te wuiven. 'Ik zie jullie boven, oké?' Toen ze knikten en verdwenen, draaide ze zich weer naar hem toe. 'Nu snap ik wel waarom je deze baan hebt gekozen. Je kunt op professionele basis tegen mensen bitchen.'

'Echt een droom die in vervulling ging,' zei Zaf droogjes terwijl hij ging zitten. Achter de hoge balie stond de tafel waaraan hij zijn werk eigenlijk deed. Hij tikte op een willekeurige toets van zijn computer om te zien hoe laat het was...

Niet dat hij de klok in de gaten hield voor een specifiek iemand. Daar had hij absoluut geen reden voor.

'Je ziet er moe uit,' zei Pluisje. 'Mam denkt dat je je te pletter werkt en dat je er spijt van gaat krijgen als je oud bent.'

'Weer iets voor de lijst. En ik zie er niet moe uit, maar mysterieus.'

'Zo mysterieus als een zombie,' zei Fatima.

'Je bent zo'n onbeleefde meid. Heb een beetje respect voor oudere mensen.'

Ze kneep haar ogen naar hem toe, hield haar hoofd spottend

schuin, en zei op een sullige toon: ‘Alsjeblieft, liefste *chacha*, slaap acht uur per nacht in plaats van dat je brieven voor een goed doel schrijft of wat je ook doet, dan zie je er misschien op je werk niet uit als iets wat dood is, insjallah.’

Ze leek precies op haar vader. Het besef was bitterzoet. ‘Ik zal het overwegen. Waarom ben jij hier? Er is toch niets mis?’ In de maanden sinds Fatima aan haar studie was begonnen, had Zaf alleen zo af en toe een glimp van haar in de verte opgevangen op de campus. Meestal beeldde hij zijn Gênante Oom-routine dan met gebaren uit en maakte zij zich uit de voeten terwijl ze vernietigend in zijn richting keek – maar nu was ze hier, in zijn gebouw. Een kortelje nervositeit begon in zijn borst rond te schieten, altijd paraat en klaar om te ontploffen. Zijn Beschermende Oom-routine was nog intenser dan de Gênante Oom-routine.

Maar Fatima rolde met haar ogen – ze had een lichte oogrolverslaving – en zei met een zucht: ‘Nee, *chacha*. Er is niets mis. Ik heb alleen met een college geschoven zodat ik Punjabi voor beginners kan volgen.’

Zaf trok zijn wenkbrauwen op. ‘Je spreekt prima Punjabi.’

‘Precies. Ik kijk uit naar mijn uitmuntende resultaat. Natuurlijk wist ik niet dat de literatuurwerkgroep die ik heb verplaatst’ – ze rimpelde haar neus en keek om zich heen door de hal met schaamteloze walging – ‘híér zou zijn.’

Echo was een plomp, grijs reliëf van een gebouw halverwege University Road waar geneeskundestudenten rare dingen deden met kadavers en organen van dieren.

‘Ah, zo erg is het niet,’ zei hij opgewekt tegen haar. ‘Nu zie je je lievelingsoom tenminste wat vaker.’

‘Ik zie je al bijna elke dag en je bent mijn éniige oom,’ zei ze afkeurend, terwijl ze haar handtas van haar linker- naar haar rechterarm overhevelde. Hij had haar zo vaak gezegd dat ze een rugzak moest dragen voor een gelijkmatige gewichtsverdeling, maar ze was net

zo'n kleine modepop als haar moeder.

'Je mag zoveel morren als je wilt, Pluis. Ik weet dat je van me houdt. Opschieten naar je college nu, anders kom je te laat.'

'Zeur, zeur, zeur. Dus dit krijg ik ervan als ik kom kijken of je het nog wel goed maakt?' Na weer episch met haar ogen te rollen, draaide ze zich om om te gaan.

'Nichtje,' riep hij haar na. 'Wees braaf en breng me de volgende keer een ontbijtje.'

Ze negeerde hem en versnelde haar pas.

'Een snack is al goed. Pluizenbol! Luister je wel naar me?'

De hoofddoek die snel over haar schouder werd gezwierd, was een stilzwijgende 'krijg wat'.

En toen was Fatima weg en was Zaf alleen – een besef waardoor hij weer op zijn computer tikte. Als hij het type was om obsessief te doen over vrouwen, zou hij wellicht opmerken dat een bepaald iemand laat was, maar dat was hij niet, dus deed hij dat niet. In plaats daarvan wreef hij over zijn korte baard, klikte hij met zijn tong tegen zijn tanden en las hij zijn e-mails. De teamleider had een herinnering gestuurd over de evacuatieoefening die voor vandaag gepland stond, omdat Echo naast vreemde organen ook onderdak bood aan massa's gevaarlijke gassen. Er was weer een e-mail van het rugbyteam van het universiteitspersoneel waarin ze hem uitnodigden om bij hen te komen spelen – maar hoe graag hij ook wilde, dat was vragen om problemen. Zaf werd tegenwoordig amper nog herkend, door de baard en zo, en het was bijna tien jaar geleden dat hij voor het laatst als professional had gespeeld. Maar als hij het veld op zou gaan met plaatselijke rugbyfans zou dat vast iemands geheugen oprispen en als iemand tegen hem zei: 'Hé, ben jij niet die vent wiens familie overleed bij dat auto-ongeluk?' zou hij diegene zomaar per ongeluk in het gezicht kunnen stompen.

Terwijl hij het bericht met een zucht verwijderde, ging Echo's schuifdeur langzaam open. Vanuit zijn ooghoeken registreerde

Zaf een bekend figuur en iets in hem werd doodstil. Waakzaam. Hongerig.

Hij draaide zich en daar was Danika Brown.

Ze liep alsof ze nooit struikelde en bestudeerde de lege hal met die katachtige ogen waar hij maar in bleef verdrinken. Haar donkere huid glom mooi onder de tl-buizen waar alle andere mensen spookachtig, geel of grijs onder werden. En hoewel hij zichzelf wel duizend keer had gezegd dat snakken naar een vriendin – een wérkvriendin die misschien ook nog gay was – op zijn best ordinair en op zijn ergst creepy was, knalde de lust als een verboden tackle tegen Zaf op.

‘Ik ben laat,’ verkondigde Danika, omdat ze zelden hallo of dag zei. Haar lange zwarte jurk zwierde terwijl ze hem naderde en de losse stof kleefde soms even tegen haar heup of haar taille of haar dij. Niet dat hij keek, want dat zou ongepast zijn. ‘Alsjeblieft,’ zei ze, terwijl ze een beker over de tafel die tussen hen in stond schoof. ‘Eén extra hete, extra zwarte, extra bittere koffie voor onze eigen prins der duisternis.’

‘Bedankt, prinses,’ kaatste hij terug. Zijn beloning was een onbetaalbare grijns van die zachte, felrode mond. De aanblik knetterde als elektriciteit door zijn aderen. Hij ging door. ‘Nog tieners te goth af geweest de laatste tijd?’

‘Nog oude dametjes de stuipen op het lijf gejaagd?’ antwoordde ze poeslief.

‘Oude dametjes zijn dol op me.’

‘Wauw, sexy.’

Hij liep rood aan, maar hopelijk zouden zijn teint en baard dat verbergen. ‘Eh... omdat ik hun gazon maai en zo. Dat bedoelde ik.’

Ze grijnsde. ‘Dit wordt steeds beter.’

‘Rot op.’

Normaal gesproken zou ze naar hem grijnzen en die instructie opvolgen, omdat ze altijd haast had om aan het werk te gaan. Maar vandaag liet ze een lach ontsnappen en haalde ze een hand over

haar korte, roze haar, van de geschoren randen naar de langere krullen bovenop. Dat haar was vrijdag nog zwart. Vorige maand blauw. Rood toen hij haar voor het allereerst zag.

Enn hij moest waarschijnlijk minder energie besteden aan het categoriseren van de haarkleuren van deze vrouw en meer aan... nou ja, belangrijke zoi. Het was niet alsof hij niets anders had om aan te denken – workshops om te schrijven en doelen om na te jagen en non-profits om van de grond te krijgen.

Maar toen zuchtte Dani en vergat hij zijn gezonde verstand weer. ‘Dat was me nogal een zucht,’ mompelde hij, omdat dat ook zo was. ‘Natuurlijk,’ antwoordde ze vaag. ‘Ik ben me ook nogal een vrouw.’

Helemaal waar en een typische Danika-opmerking, maar ze staarde in de verte en ze had het duidelijk niet vol overgave gezegd. Met haar toegeknepen ogen en getuite lippen leek ze ongewoon... geagiteerd, en dat knaagde harder aan Zaf dan zou moeten.

Want kijk, als ze nijdig was om ‘cultureel bevooroordeeld onderzoek’ of ‘tweedimensionale feministische claims’, zou hij het zo gauw ze binnen was te horen hebben gekregen. Wat betekende dat er iets anders moest zijn wat haar dwarszat, misschien wel iets ernstigs – maar ze had datgene niet genoemd, dus het ging hem duidelijk niets aan.

Hij zou het niet vragen. Hij zou zijn neus er niet insteken. Hij zou niet...

‘Alles in orde?’ flapte zijn grote mond eruit.

Dani schrok op alsof ze diep in gedachten verzonken was geweest. ‘Nou... Het is gewoon...’ Ze aarzelde. ‘Ik moet eigenlijk door. Je weet dat ik probeer om vroeg in de collegezaal te zijn om de indruk van almacht te geven.’

Ze was belachelijk, zoals altijd. Ongekunsteld, zoals altijd. Liet hem grijnzen, zoals altijd.

Zaf bood weerstand, zoals altijd.



Danika Brown weet precies wat ze wil: academisch succes en af en toe een kortstondige flirt. Een vaste relatie? Daar moet ze, ongeacht het geslacht, niets meer van weten na een pijnlijke break-up. *Been there, done that*. Dus Dani houdt het liever bij friends with benefits.

Wanneer de knappe beveiligger en ex-rugbyspeler Zafir Dani redt bij een uit de hand gelopen brandoefening, gaat er een video van Zafs heldendaad viraal en worden ze door het internet geshipped als #DrRugBae. De aandacht is geweldig voor Zafs goede doel, dus hij smeekt Dani om een relatie te faken. Dani hoopt dat de 'benefits' vanzelf ook zullen komen, maar Zaf blijkt een hopeloze romanticus te zijn, iets waar Dani dus écht niet naar op zoek is. Elke nepdate en nachtelijke ontmoeting brengen haar alleen maar meer in de war...



De Engelse **TALIA HIBBERT** is een *New York Times*-bestsellerauteur die in een slaapkamer vol boeken woont. Vermoedelijk is er een wereld buiten die kamer, maar dat moet ze nog onderzoeken. Met *Snap de hint, Dani Brown* – het tweede deel van de Zussen Brown-serie – neemt ze je mee in een romcom vol humor, diversiteit en sexiness.



'Hilarisch, oprecht en lekker pittig. Hibbert is een groot talent' – *Kirkus Reviews*

Lees ook
in de serie:

Z&K



ISBN 978 90 2054 430 5 NUR 340



9 789020 544305

www.zomerenkeuning.nl